

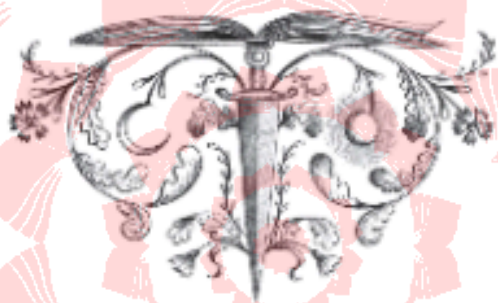
Stă scris în Cronicile Amărăciunii
că într-o zi va veni un copil
care va detrona un rege.
Profeția susține că acel copil va fi o fată.

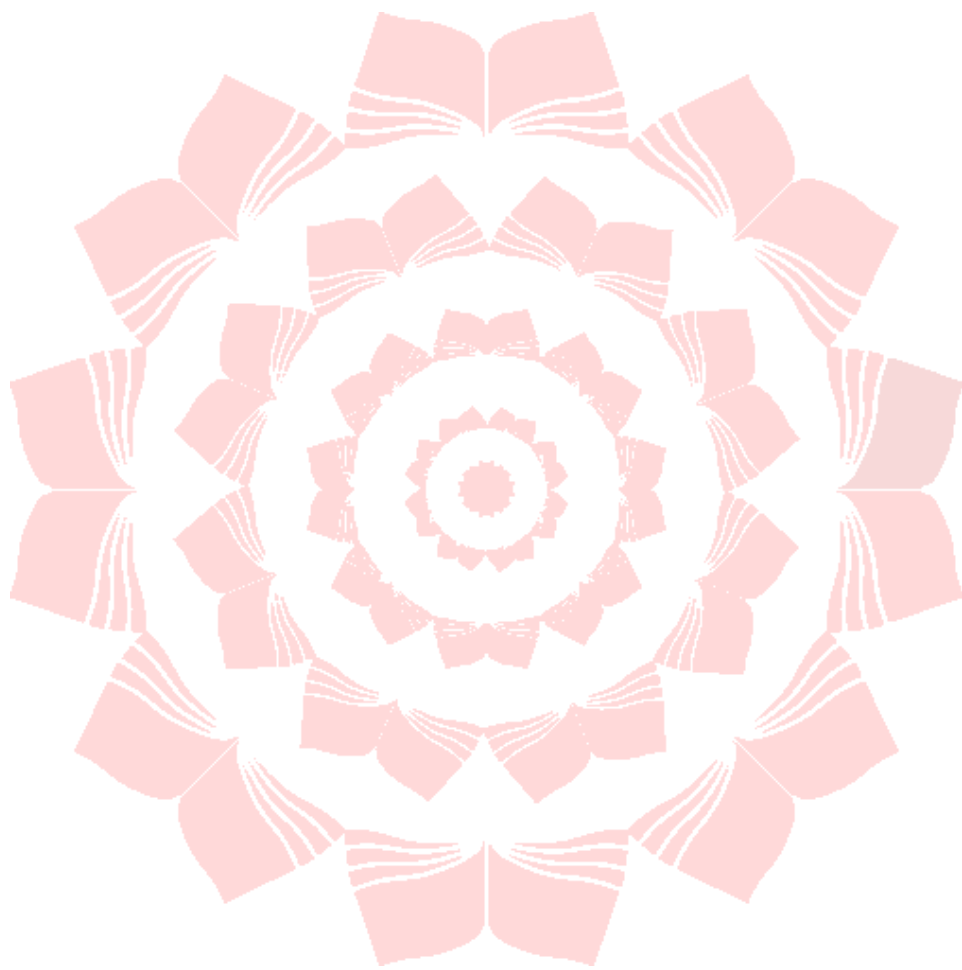
Din acest motiv,
profeția a fost îndelung ignorată.

**CARTEA
ÎNTÂI**

answelica era o capră cu dinți care-i oglindeau sufletul – mari, ascuțiți și intransigenți.

Unul dintre jocurile preferate ale caprei era să-i moamească pe călugării din Ordinul Cronicilor Amărăciunii și să-i liniștească afișând o expresie blândă și indiferentă.

Săptămâni în șir nu mușca niciunul.

Când se apropiau de ea, se mulțumea să se uite în gol de parcă se gândea la ceva profund. Pe urmă, când frații lăsau garda jos și credeau că poate Answelica se schimbase cine știe cum, capra venea din spatele lor și-i împungea cât putea de tare.

Era foarte puternică și avea un cap dur de tot. Datorită acestor calități, capra reușea să-i expedieze în zbor pe călugări la mare distanță.

Când aterizau, îi mușca.

Era o capră care își construia antipatii precise și inexplicabile și dezvoltă aversiuni puternice față de anumiți indivizi. Urmărea câte un frate anume, îl aștepta în umbra

movulie a vreunei clădiri, de unde sărea apoi scoțând un sunet teribil care semăna cu țipătul unui diavol.

Călugărul – îngrozit și luat prin surprindere – țipa și el.

Călugărul și capra se angajau apoi într-un duet de țipete până când capra se simțea mulțumită și pleca la trap cu o expresie fericită, lăsându-l pe călugăr tremurând și plângând în urma ei.

Frații din Ordinul Cronicilor Amărăciunii ar fi căsăpiti-o cu plăcere, dar se temeau de duhul Answelicăi.

Călugării ajunseseră împreună la concluzia că duhul caprei ar fi fost cu siguranță mai năvălaș și mai hotărât, mai imposibil de păcălit decât capra în carne și oase.

Cum ar fi căutat să se răzbune de pe lumea cealaltă?

Era o provocare pentru imaginație să te gândești ce-ar fi făcut duhul caprei.

Așa că trăia în continuare.

Ceea ce e un lucru bun.

Ceea ce e, de fapt, un lucru minunat.

Pentru că, fără capră, Beatryce ar fi murit fără îndoială.

Și atunci, unde am fi ajuns?

Capitolul doi

oate lucrurile astea s-au petrecut în vreme de război.

Din nefericire, perioada nu se deosebea de altele; era tot timpul vreme de război.

Fratele Edik a fost cel care a găsit-o.

În dimineața respectivă, lumea era acoperită cu un strat de promoroacă, iar fratele a întârziat să-i dea de mâncare Answelicăi pentru că zăbovise prea mult ca să admire cum strălucea lumina soarelui proaspăt răsărit pe firele de iarbă și pe crengile copacilor.

Lumea întreagă părea luminată dinăuntru.

— Asta-i sigur o dovadă a ceva, a zis cu voce tare fratele Edik. Atâta frumusețe sigur înseamnă ceva.

A stat și s-a uitat la lume până când au început să-l doară mâinile de frig și atunci și-a venit în sfârșit în fire.

A intrat în hambar tremurând, convins că Answelica – nemulțumită de întârziere – deja pune ceva la cale împotriva lui. A fost surprins, însă, s-o găsească pe capră dormind, cu picioarele strânse sub ea și cu spatele la el.

Ce șiretlic nou mai era și ăsta?

Fratele Edik și-a dres glasul. A lăsat găleata jos. Capra nu s-a mișcat nici atunci. El s-a dus mai aproape. I s-a tăiat răsuflarea.

Mintea îi juca feste.

Sau, mai degrabă ochiul îi juca feste – ochiul stâng, care nu stătea locului și i se învârtea în cap, căutând ceva încă nedescoperit.

— A intrat vreun diavol în ochiul acela, spusese tatăl fratelui Edik, și diavolul ăla ți-a ajuns și-n minte.

În acel moment, în lumina dimineții din hambar, ochiul rătăcit al fratelui Edik și mintea lui ciudată vedeau o capră cu două capete.

— Ai milă de noi, a șoptit fratele Edik.

Și cu un singur cap, Answelica era mai mult decât puteau duce frații. Cum să fi putut trăi împreună cu capra, dacă avea două capete și două rânduri de dinți?

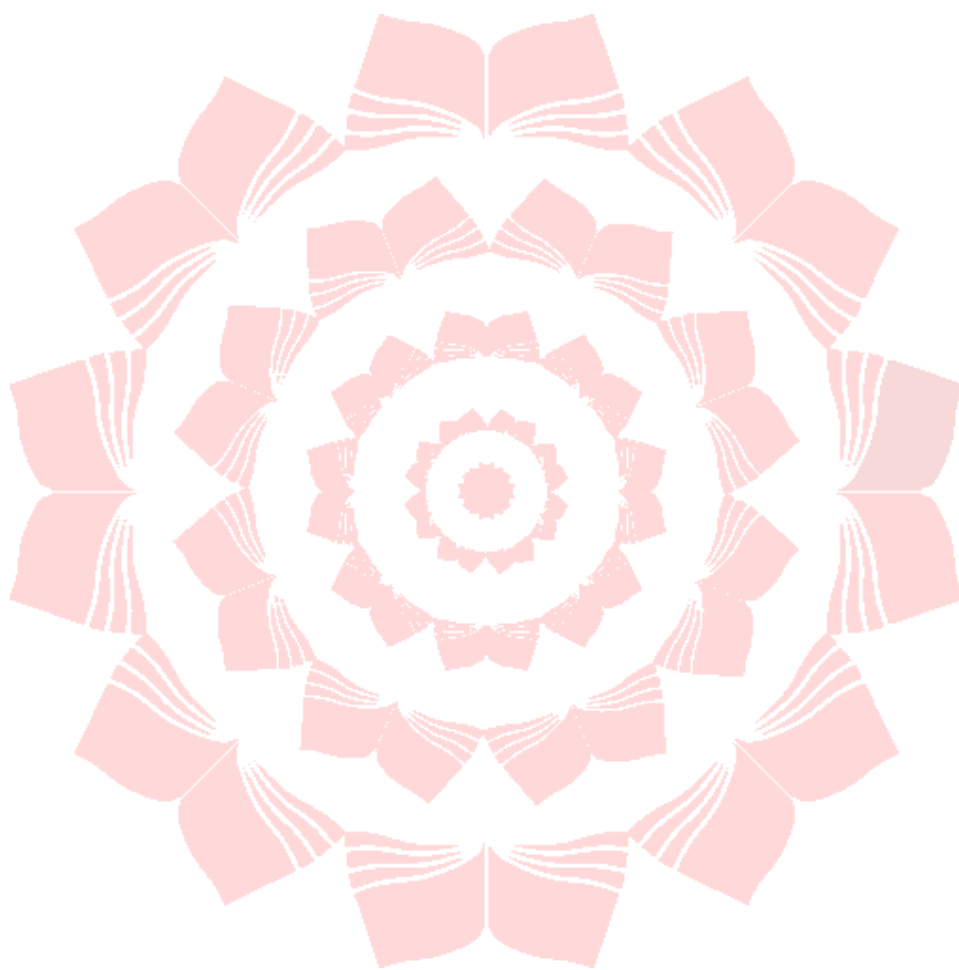
Ar fi întors ordinea universului cu susul în jos. L-ar fi alungat pe rege din castelul lui. Cu două capete, Answelica ar fi devenit o făptură în stare să conducă lumea.

Fratele a făcut un pas șovăielnic înainte. A mijit ochii și a văzut că al doilea cap îi aparținea unui copil ghemuit lângă capră.

Fratele Edik a răsuflat ușurat.

Pe urmă l-a străbătut un nou val de groază când și-a dat seama că copilul se ținea strâns de una dintre urechile caprei.

Capitolul trei

n copil. Lângă capră.

Un copil făcut covrig care se ținea de diavolul de Answelica!

Inima fratelui Edik a luat-o razna de frică. I-au venit în minte dinții înspăimântători ai caprei. Cunoștea dinții aceia mai îndeaproape decât și-ar fi dorit.

Într-o zi de vară din anul precedent, fratele Edik fusese vânat de Answelica pe o pajiște smălțată cu flori un timp care i se păruse o eternitate.

Ce căuta capra pe pajiștea aceea, la mulți kilometri distanță de mănăstire, aproape de castelul regelui, reprezenta un mister pe care fratele Edik nu-l deslușise niciodată.

Fratele Edik n-ar fi trebuit nici el să se afle acolo. Se dusesse numai din cauză că un călător îi povestise despre florile de pe câmp, despre splendoarea și abundența lor, iar fratele Edik se gândise că trebuie să vadă cu ochii lui frumusețea aceea.

Pe pajiște, capra venise din spatele lui, neauzită și nevăzută. Îi suflase în spinare cu răsuflarea ei înspăimântătoare; pe urmă îl împunsese blând cu capul, aproape jucăuș.

Fratele Edik o rupsese la fugă.

A fugit, iar capra l-a urmărit. Au fugit amândoi prin câmpul cu flori. Iar când în cele din urmă fratele Edik s-a împiedicat inevitabil și a căzut, Answelica s-a apropiat și și-a pus copita despicată pe pieptul lui, l-a privit intens în ochi, apoi a deschis și a închis gura.

I-au curs balele peste el.

L-a lăsat îndelung, altă eternitate, să-i evalueze pe îndelete dinții și să se gândească la atrocitățile de care o știa în stare.

Chiar când fratele Edik se gândea că nu mai poate îndura, capra l-a apăsă cu copita foarte, foarte tare, apoi a ridicat-o de pe el și s-a îndepărtat.

Încă mai purta semnul acelei după-amiezi – conturul apăsător și parțial al unei copite de capră pe pieptul lui. Semnul urma să-i rămână toată viața ca o săgeată roșie îndreptată spre inimă.

De parcă avea cineva nevoie de ajutor ca să găsească inima fratelui Edik!

— Ia te uită, a zis el și s-a mai apropiat cu un pas de capră. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

Capra nu i-a dat atenție. Forma micuță cuibărită lângă ea nu s-a mișcat. Fratele Edik a văzut picioarele copilului: fără încălțări și pline de sânge.

L-a trecut un fior. Oare să se ducă și să cheme ajutoare?

— Lașule, l-a auzit el spunând pe tatăl lui. Ești un laș cu un ochi razna.

Avea dreptate. Era un laș.

Nu putea pleca lăsându-l pe copilul acela singur cu Answelica. Trebuia să dea piept cu capra.

— Ești un prost care se teme de o capră, și-a auzit el tatăl.

Fratele Edik a oftat.

Își dorea să-i fi dat pace vocea tatei. Își dorea să amuțească o dată pentru totdeauna.

Fratele Edik și-a strâns rasa pe lângă el și a trecut peste poartă, intrând pe domeniul caprei.

Answelica s-a ridicat în picioare. A scos un țipăt strident.

Copilul s-a ridicat și el în fund, iar fratele Edik i-a văzut părul lung, ochii uimiți și fața în formă de inimă.

Era o fată.

Plângea.

Nu era un plâns supărat sau neliniștit. Era plânsul cuiva obosit peste măsură, plânsul cuiva care se lupta din răputeri să nu plângă.

Fata s-a uitat în ochii lui cu lacrimile curgându-i pe obraji – în amândoi ochii, în cel care stătea locului și în cel care o lua razna și se mișca de colo-colo – fără să-și ferească privirea.

Fratele Edik a privit-o și el. Și-a simțit inima foindu-se. A simțit-o deschizându-se.

— Ah, a zis fratele Edik.

Answelica a scos din nou același țipăt strident.

— Ssst, le-a spus fratele Edik caprei și fetei. Ssst. Totul va fi bine. Totul va fi bine.

Totuși, chiar în timp ce fratele Edik rostea aceste cuvinte, undeva nu foarte departe erau rostite alte cuvinte, niște cuvinte mai rău prevestitoare.

În camera tronului din castelul regelui, unde trăgea rău curentul, un soldat s-a înclinat în fața regelui și a spus:

— Sire, femeia e închisă în temniță, așa cum ați poruncit. Sunt dator însă să vă spun că copila a dispărut.

